ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ GUY DE MAUPASSANT

ΓΚΑΡΣΟΝ ΜΙΑ ΜΠΥΡΑ!

Γιατὶ μπῆκα κεῖνο τὸ βράδυ σ' αὐτὴ τὴ μπυραρία;

Μήπως ξέρω!... Ἔκανε κρύο κι' ἔπεφτε ψιλὴ βροχή. Πέρασα πολλοὺς δρόμους καὶ μπῆκα σὲ μιὰ μεγάλη μπυραρία μισογεμάτη κόσμο.

Κάθισα σ' ἕνα τραπέζι, κοντὰ σ' ἕνα ἄνθρωπο ἡλικιωμένο ποὺ κάπνιζε σὲ μιὰ πίπα τῶν εἴκοσι λεφτῶν μαύρη σὰν κάρβουνο. Ἑφτὰ ὀχτὼ πιατάκια ποὺ ταν στιβαγμένα πάνω στὸ τραπέζι μποροῦσ τοῦ, φανέρωναν πόσες μπύρες εἶχε πιῆ.

Μὲ μιὰ ματιὰ κατάλαβα πὼς ἦταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μπυρομανιακοὺς ποὺ μπαίνουν τὸ πρωὶ ἅμα ἀνοίξῃ τὸ μαγαζὶ καὶ φεύγουν σὰν κλείσῃ. Ἦταν ἀκάθαρτος, φαλακρὸς μὲ φορέματα φαρδυά.

Τρόμαξα σὰν κύτταξα τὰ παπούτσια του καὶ τὰ μανικέτια τοῦ κατάμαυρα σὰν τὰ νύχια του.

Μόλις κάθισα κοντά του μὲ ρώτησε μὲ μιὰ φωνὴ σιγανή:

— Εἶσαι καλά;

Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα μὲ ἀπορία:

— Δὲν μὲ γνωρίζετε; μὲ ξαναρώτησε. Εἶμαι ὁ ντὲ Μπαράτ.

Δὲν πίστευα τὰ μάτιά μου. Ἦταν ὁ κόμης Ζὰν ντὲ Μπαράτ, παλιὸς συμμαθητής μου στὸ γυμνάσιο.

Τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι καὶ τόσο σκοτίστηκα ποὺ δὲν ἤξερα τὶ νὰ τοῦ πῶ. Τέλος μουρμουρίζοντας, τοῦ εἶπα:

— Καὶ σὺ εἶσαι καλά;

— Ἐγὼ πάντοτε τὰ ἴδια, μοῦ ἀπήντησε καὶ σώπασε.

— Καὶ τὶ κάνεις τώρα;

— Βλέπεις τὶ κάνω, εἶπε πικραμένος.

— Μὰ ὅλες τὶς μέρες ἔτσι τὶς περνᾶς;

— Ὅλες τὶς μέρες τὰ ἴδια.

Ὕστερα χτυπῶντας τὸ τραπέζι φώναξε:

— Γκαρσόν, δυὸ μπῦρες!...

Σὲ λιγάκι τὸ γκαρσόνι ἔφερε τὶς δυὸ μπῦρες. Ὁ κόμης ρούφηξε τὴν δική του, ἔγλυψε τὸν ἀφρὸ ποὺ μεῖνε στὰ μουστάκια του καὶ μ' ἐρώτησε:

— Τί καινούργια;

— Δὲν ξέρω τίποτα, εἶμαι ἔμπορος.

— Καὶ σ' ἀρέσει τὸ ἐμπόριο;

— Μὰ τὶ νὰ κάνω; πρέπει νἄχω μιὰ ἀσχολία.

— Τί ὄφελεῖ; Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτα καθὼς βλέπεις. Σὰν δὲν ἔχει κανεὶς λεφτὰ καταλαβαίνω πὼς πρέπει νὰ δουλέψῃ μιὰ σὰν ἔχει εἶναι περιττόν. Δοελεύεις γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ὕστερα φώναξε πάλι:

— Γκαρσόν, μιὰ μπῦρα!

— Ἀμὰ μιλῶ διψῶ, ξαναπε. Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτα, γυρνῶ καὶ σὰν πεθάνω δὲν θὰ λυπηθῶ παρὰ γιαυτὴ τὴ μπυραρία! Δὲν ἔχω οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιά, οὔτε φροντίδες, οὔτε λύπες, τίποτα· αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο πρᾶμα.

Τὸν κύτταξα μὲ ἀπορία.

— Μὰ δὲν ἤσουν ἔτσι πάντοτε, τοῦ εἶπα.

— Παντόν, ἤμουν πάντοτε ἔτσι ἀφ' ὅτου τελείωσα τὸ γυμνάσιο.

— Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή, φίλε μου, τοῦ εἶπα, εἶναι τρομερό. Δὲν κανεὶς τίποτα, δὲν σ' ἀρέσει τίποτα, δὲν ἔχεις φίλους;

— Ὄχι, ξυπνῶ τὸ μεσημέρι, ἔρχομαι ἐδῶ, τρώγω, πίνω μπύρα καὶ σὰν νυχτώσει τρώγω καὶ πίνω πάλι καὶ στὴ μιὰ τὸ πρωὶ πηγαίνω καὶ κοιμοῦμαι. Δέκα χρόνια τώρα κάθομαι σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι.

— Μὰ σὰν ἤρθες στὸ Παρίσι τὶ ἔκανες στὴν ἀρχή;

— Σπούδασα νομικά.. στὸ καφενεῖο τῶν Μέντισις! καὶ ὕστερα ἤρθα ὦ, γιατὶ στὸ Καρτιὲ Λατὲν οἱ φοιτητὲς κάνουν πολὺν θόρυβο. Τώρα δὲν τὸ κουνῶ πιὰ ἀπ' ἐδῶ. Γκαρσόν! μιὰ μπύρα!

Νόμισα πὼς μὲ κοροϊδεύει καὶ τοῦ εἶπα:

— Ἐμπρός, γίνε πειὸ εἰλικρινής. Κάποια λύπη σὲ τρώγει, κανένας ἀτυχὴς ἔρωτας χωρὶς ἄλλο. Σὲ βλέπω τσακισμένο. Πόσων χρονῶν εἶσαι;

— Τριάντα τριῶν χρονῶν, μὰ φαίνομαι σαρανταπέντε.

Τὸν κύτταξα καλά.

— Πραγματικῶς, φαίνεσαι ἡλικιωμένος, χωρὶς ἄλλο εἶχες λύπες καὶ βάσανα.

— Ὄχι, ἐγήρασα, γιατὶ δὲν ἀλλάζω ποτὲ ἀέρα. Καὶ ξέρεις πόσο πειράζει ὁ κλεισὸς ἀέρας τῶν καφενείων καὶ πῶς γυρνᾶ τὸν ἄνθρωπο.

— Τότε τὸρριξες ἔξω καὶ γλέντησες πολὺ μὲ τὶς φιλενάδες σου!

Ἐχαμογέλασε πικρὰ καὶ μ' ἀπάντησε:

— Δὲν ἔχεις δίκηο. Κι' ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἄκουσε νὰ δῇς γιατὶ κατάντησα ἔτσι. Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμη ἔπαθα κάτι τρομερὸ ποὺ μ' ἔφερε σ' αὐτὰ τὰ χάλια. Θυμᾶσαι, βέβαια, τὸ ἐξοχικὸ μέγαρό μας, ὅπου ἀνατράφηκα, γιατὶ ἤρθες μερικὲς φορὲς στὶς διακοπὲς τὸ καλοκαῖρι. Θυμᾶσαι τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου πόσον σοβαροί, αὐστηροὶ καὶ τῆς ἐτικέτας ἦσαν. Ἐλάτρευα τὴν μητέρα μου καὶ φοβόμουνα τὸν πατέρα μου. Ὅλος ὁ κόσμος στὴν ἐξοχὴ τοὺς σεβόταν καὶ δὲν ἄκουγες τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ κύριος κόμης, ἡ κυρία κόμησσα.

Ἤμουν δεκατριῶν χρονῶν, ζωηρὸς καὶ εὐχαριστημένος. Στὰ τέλη Σεπτεμβρίου πρὶν νὰ ξαναπάω στὸ γυμνάσιο τρέχοντας μιὰ μέρα μέσα στὸ πάρκο μας εἶδα τοὺς γονεῖς μου ποὺ περπατοῦσανε κουβεντιάζοντας. Τὸ θυμᾶμαι σὰν νὰ τὰ βλέπω τὰ χτὲς. Ὅταν τοὺς εἶδα, ἄρχισα νὰ βαδίζω σιγὰ σιγὰ γιὰ ν' ἀκούσω τὶ λένε.

Μὰ σταμάτησα ἔξαφνα τρομαγμένος, γιατὶ λίγα βήματα πιὸ μακρυὰ ὁ πατέρας μου θυμωμένος ἔλεγε στὴν μητέρα μου.

— Ἡ μητέρα σου εἶνε ἀνόητη! Καὶ ὕστερα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ μητέρα σου, μὰ ἀπὸ σένα. Σοῦ λέγω καὶ πάλι πῶς ἔχω ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ ἀπαιτῶ νὰ ὑπογράψετε.

— Ποτὲ δὲν θὰ ὑπογράψω! φώναξε ἡ μητέρα μου. Αὐτὰ τὰ χρήματα ποὺ ζητᾶς εἶνε τοῦ Γιάννη μας καὶ τὰ φυλάγω γι' αὐτόν. Δὲν θέλω νὰ τὰ φᾶς κι' αὐτὰ μὲ τὶς φίλες σου καὶ τὶς ὑπηρέτριες ὅπως ἔφαγες τὴν κληρονομιὰ τοῦ πατέρα σου!

Τότε ὁ πατέρας μου τρέμοντας ἀπ' τὸ θυμό του, ἔπιασε τὴν μητέρα μου ἀπ' τὸν λαιμὸ κι' ἄρχισε νὰ τὴν χτυπᾶ στὸ πρόσωπο.

Τὸ καπέλλο της ἔπεσε κάτω καὶ ξετυλίχτηκανε τὰ μαλλιά της, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χτυπήματα μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε καὶ ὁ πατέρας μου χτυποῦσε χτυποῦσε σὰν τρελλός! Ἐκείνη ἔπεσε τέλος κάτω μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια της. Ἐκεῖνος τὴν γύρισε ἀνάποδα γιὰ νὰ τὴν χτυπήσῃ ἀκόμα, τραβοῦσε τὰ χέρια της ἀπ' τὸ πρόσωπο της, ἦταν φρενιασμένος!

Ἐγώ, φιλαράκο μου, νόμισα τότε πὼς ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου, πὼς ἀλλάξανε οἱ νόμοι τῆς φύσεως! Μ' ἔπιασε μιὰ ἀγωνία φρικτή, σὰ νἄβλεπα πράματα ὑπερφυσικά. Ἄρχισα νὰ ξεφωνίζω σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί. Ὁ πατέρας μου ἄκουσε καὶ γύρισε κατ' ἀπάνω μου. Νόμισα πὼς θὰ μὲ σκότωνε καὶ τῶσκασα τρομαγμένος μέσα στὸ δάσος.

Ἔτρεξα μιὰ ὥρα ἢ δυό, δὲν ξέρω. Ἄμα νύχτωσε, πλάγιασα στὰ χορτάρια κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ ἔμεινα ἐκεῖ φοβισμένος. Κρύωνα καὶ πεινοῦσα. Σὰν ξημέρωσε δὲν τολμοῦσα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ περπατήσω γιατὶ φοβόμουνα νὰ μὴ μὲ τσακώσῃ ὁ πατέρας μου ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ξαναδῶ πειά.

Θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν πεῖνα στὴ ρίζα τοῦ δέντρου ἂν ὁ ἀγροφύλακας δὲν μ' ἔβρισκε καὶ δὲν μὲ κουβαλοῦσε διὰ τῆς βίας στὸ σπῆτι μου.

Βρῆκα τοὺς γονεῖς μου ἀτάραχους σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. Μονάχα ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε: «Πόσο μὲ τρόμαξες χθὲς παλιόπαιδο! δὲν ἔκλεισα μάτι». Ἐγὼ ἄρχισα νὰ κλαίω. Ὁ πατέρας μου δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά. Ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ξαναπῆγα στὸ γυμνάσιο.

Ἐν τούτοις, φιλαράκο μου, γιὰ μένα ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ πᾶν ἐτελείωσε. Εἶδα τὰ πράματα ἀπ' τὴν ἀνάποδη καθὼς ὡς τὰ σήμερα δὲν τὰ ξανάδα ἀπ' τὴν καλή τους! Δὲν ξέρω γιατὶ γύρισε ἀπὸ τότε τὸ μυαλό μου, γιατὶ ἀπελπίστηκα ἔτσι, γιατὶ ἄλλαξαν κι' αὐτὲς ἡ ἰδέες μου. Δὲν ἔχω πειὰ κανένα γοῦστο, οὔτε ἐπιθυμία γιὰ τίποτα, οὔτε ἀγάπη γιὰ κανένα, οὔτε φιλοδοξίες κι' ἐλπίδες! Πάντοτε βλέπω τὴν καϋμένη τὴ μητέρα μου κατάχαμα, μένα στὸ πάρκο, καὶ τὸν πατέρα μου νὰ τὴν δέρνῃ! Ἡ μητέρα μου πέθανε ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Ὁ πατέρας μου ζῇ ἀκόμα, μὰ δὲν τόν ξανάειδα ἀπὸ τότε.

— Γκαρσόν, μιὰ μπῦρα!

Μόλις τοῦ τὴν ἔφεραν, τὴν ρούφηξε τόσο βιαστικὰ ποὺ ἔπεσε ἡ πίπα του καὶ ἔσπασε. Θύμωσε καὶ φώναξε:

— Μιὰ μπῦρα καὶ μιὰ πίπα καινούργια!... Guy de Maupassant

Τὸ «Μπουκέτο» εὑρίσκεται στὴν εὐχάριστο θέσι νὰ σᾶς ἀναγγείλῃ, ὅτι ἀπέκτησεν ἤδη, καὶ τὴν **Αὐτοβιογραφίαν** τοῦ ἀλησμονήτου θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστοριογράφου *ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ* ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ πολυκλαύστου λογοτέχνου ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὁποίαν θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.